

[Axel Sørensen.]

min Formening har aktuel Interesse, f. Eks. vedrørende de kunstige Sædooverføringer. I § 9 gives der Landbrugsministeren Bemyndigelse til med Henblik paa Forebyggelse af Spredning af Kastningssmitte at fastsætte Bestemmelser for de hygiejniske Forhold, under hvilke Sædudtagningen, Sædens Behandling og Sædooverføringen finder Sted udeomkring. Eftersom man nu i langt højere Grad benytter kunstig Sædooverføring, er det klart, at den enkelte Landbruger er stærkt interesseret i at kunne blive sikret mod, at Smitten kan overføres i hans Besætning ad denne Vej. Jeg føler, at det maa være rigtigt, at de forslaaede diagnostiske Undersøgelser af Kvægbesætningerne fremmes, og at det Arbejde, der nu sættes i Gang med den endelige Rensning af Mejerikredsene rundt omkring, bliver taget op; man vil med disse udbyggede Bestemmelser kunne komme i Gang med Arbejdet derpaa.

Hermed skal jeg tilsige mit Partis villige Behandling af det forelagte Lovforslag.

Aksel Larsen: Jeg kan tilsige mit Partis Vilje til at medvirke til en hurtig Gennemførelse af det forelagte Lovforslag.

Jeg maa maaske med det samme have Lov til personligt at udtale min Glæde over, at vi endelig efter saa mange Aars Forløb er kommet saa vidt, at vi herhjemme faar en Lov om Bekæmpelse af smitsom Kalvekastning, at man altsaa tager systematisk fat paa at bekæmpe og forhaabentlig udrydde denne Sygdom, der efter min Opfattelse har været langt mere skadelig for Landbruget end selv Kvægtuberkulosen. Det er en Sag, jeg har beskæftiget mig med ved tidligere Lejligheder her i Tinget, f. Eks. i 1935 og 1936, i Diskussioner med den daværende og ogsaa nuværende højtærede Landbrugsminister.

Jeg rejste dengang Sagen i Forbindelse med Lovforslaget om Foranstaltninger til Bekæmpelse af Kvægtuberkulosen og udtrykte Ønsket om, at der fra Statens Side blev sat ind med systematiske Foranstaltninger imod den smitsomme Kalvekastning, men fik dengang paa det nærmeste den Forklaring af Landbrugsministeren, at smitsom Kalvekastning ikke var noget, man kunde bekæmpe, og ikke noget, man kunde udrydde. Man er aabenbart kommet til en anden Opfattelse paa de høje Steder siden da, og det kan kun glæde mig.

Naturligvis vil vi medvirke til Gennemførelsen af Lovforslaget; men det er muligt, at der kan være Anledning til at se paa det

i et Udvalg. Jeg skal ikke paastaa, at jeg er sagkyndig, hvad Detaillerne angaar, men det forekommer mig, at den Udformning, Lovforslaget har faaet, stort set kunde være brugelig. Naturligvis er vi villige til at se nærmere paa det i et Udvalg; men, som sagt, vi ser gerne, at Lovforslaget bliver gjort til Lov snarest muligt.

Ministeren for offentlige Arbejder (Carl Petersen): Jeg takker for den Modtagelse, som de ærede Ordførere har givet Lovforslaget. Da jeg forstaaer, at man ønsker Forslaget henvist til videre Behandling i et Udvalg, vil man der kunne drøfte de Spørgsmaal, man nu har haft fremme ved denne Behandling.

Der er særlig eet Spørgsmaal, som de ærede Ordførere har omtalt, nemlig det ønskelige i, at der i Lovforslaget havde været fastsat en Anmeldelsespligt. Jeg kan ikke være uenig med de ærede Ordførere i selve Betragtningen. Men Spørgsmaalet, synes jeg, maa alligevel ses under en noget anden Synsvinkel. Det har allerede været fremme ved Lovforslagets Udarbejdelse, og i Bemærkningerne kan man jo læse, hvorfor en saadan Bestemmelse ikke er kommet med. Man er denne Gang stillet over for det mærkelige, at det for saa vidt er Veterinærerne, der fraraader det, medens Landbruget gaar ind for det; jeg har nogle Gange tidligere været i den modsatte Situation, at det var Landbruget, der ikke ønskede saa snærende Baand, og de andre, der gik ind for det. Men jeg tror, at Veterinærerne nok har nogen Ret i deres Betragtninger. For det farligste, man kan gøre, er at indsætte en Bestemmelse i en Lov, som man ikke kan efterkomme; paa det Omraade har vi visse Erfaringer — hvis jeg husker rigtigt, var det i Loven af 1920 angaaende smitsomme Sygdomme, der var en Bestemmelse om Anmeldelsespligt, og det er vist mildt betegnet at sige, at denne Bestemmelse blev en Fiasko. Det kan være, at Forholdene nu har vendt sig til det bedre. Men jeg er nu af den Opfattelse, at efterhaanden som man er kommet ind i en virkelig systematisk Bekæmpelse af Kalvekastningen, gad jeg se den Landmand, der, hvis han over for en Naboejendom kom ud for at være Smittespreder, ikke følte det moralske Ansvar, som han havde, saa stærkt, at han hurtigt anmeldte sin Besætning. Jeg vilde tro, at han vilde gøre det; derfor er det muligt, at man alligevel skulde følge Lovforslaget. Men, som sagt, det maa man drøfte. Jeg skal ikke græde, hvis Anmeldelsespligten bliver indsat.